

Sygn. akt VIII U 186/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Laszczuk

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy K. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania K. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 21 grudnia 2011 r. nr (...) / (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje K. Z. na stałe prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy poczynając od daty złożenia wniosku,

II. w pozostałej części odwołanie oddala.

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 grudnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu K. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z powodu tego, że komisja lekarska orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2011 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony K. Z., wskazując, iż przyczyną pogorszenia się widzenia w oku lewym jest nadmierne jego obciążenie spowodowane przejściem zmysłu wzroku przez to oko albowiem prawie nie spełnia funkcji od wypadku w dniu 05 stycznia 2009 r. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. Z., urodzony dnia (...), ukończył szkołę podstawową, bez wyuczonego zawodu, wykonywał prace fizyczne jako palacz CO, ostatnio jako pracownik gospodarczy (dowód: świadectwa pracy- k. 11-25 tom II akt rentowych).

W dniu 05 stycznia 2009 r. ubezpieczony, zatrudniony w K. W. P. w G. na stanowisku pracownika gospodarczego, uległ wypadkowi przy pracy ok. godz. 12:30, kiedy to w momencie odłączania kabli od akumulatora ciągnika służącego do odśnieżania nastąpiło rozerwanie plastikowej obudowy akumulatora a ubezpieczony poczuł silne uderzenia w okolice oka prawego. W wyniku wypadku doszło do urazu perforującego gałki ocznej prawej i w konsekwencji ślepoty oka prawego. Zdarzenie powyższe pracodawca zakwalifikował jako indywidualny wypadek przy pracy (dowód: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr 001/2009 z dnia 30.01.2009 r. – tom 07-71841 akt rentowych, protokoły przesłuchania poszkodowanego i świadka wypadku przy pracy – k. 43-50 tom 07-71841 akt rentowych, karty informacyjne leczenia szpitalnego – k. 124 dokumentacji lekarskiej).

Pozwany organ rentowy decyzją z dnia 01 lutego 2012 r. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 08 października 2011 r., tj.: od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego do dnia 31 grudnia 2013 r. (dowód: decyzja pozwanego – k. 87 tom II akt rentowych).

W dniu 04 sierpnia 2011 r. wnioskodawca złożył kolejny wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz Orzecznik rozpoznał u niego uraz perforujący gałki ocznej prawej, zanik gałki ocznej prawej, ślepotę oka prawego, koncentryczne zwężenie pola widzenia oka lewego i stwierdził u ubezpieczonego częściową niezdolność do pracy bez związku z wypadkiem przy pracy od daty złożenia wniosku do dnia 31 października 2012 r.

Na skutek złożonego przez ubezpieczonego sprzeciwu Komisja Lekarska pozwanego rozpoznała u niego stan po urazie perforującym oka prawego, zwyrodnienie rogówki oka prawego, całkowite odwarstwienie siatkówki oka prawego ślepotę oka prawego, koncentryczne zwężenie pola widzenia oka lewego 10-200. podejrzenie uszkodzenia dróg wzrokowych wewnątrzczaszkowych, angiopatię nadciśnieniową i orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2011 r. orzekła, iż ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od dnia 01 sierpnia 2011 r. do 31 grudnia 2013 r. w związku z ogólnym stanem narządu wzroku , ale bez związku z wypadkiem przy pracy (dowód: wniosek– k. 1-4 tom II akt rentowych, opinia lekarza orzecznika – k. 116 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie lekarza orzecznika– tom II k. 29 akt rentowych opinia komisji lekarskiej pozwanego– k. 133 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie komisji lekarskiej pozwanego. – tom II k. 33 akt rentowych).

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 21 grudnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu K. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (dowód: decyzja pozwanego– tom II k. 47 akt rentowych).

W celu ustalenia czy stan zdrowia strony wskazuje, że w wyniku wypadku przy pracy , który miał miejsce 5 stycznia 2009 r., jest ona całkowicie czy częściowo niezdolna do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, konieczne były wiadomości specjalne, zatem na podstawie art. 279, 284 i 292 k.p.c. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych okulistów , psychiatry i psychologa.

Powołany w sprawie biegły sądowy okulista rozpoznał u ubezpieczonego stan po urazie przebijającym oka prawego, ślepotę oka prawego, nadwzroczność oka lewego, nadciśnienie oczne, angiopatię nadciśnieniową siatkówki I stopnia oka lewego, nadciśnienie tętnicze w wywiadzie. Stwierdził on, że stan narządu wzroku upoważnia do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy z powodu koncentrycznego zwężenia pola widzenia jedyne oko, jednak całkowita niezdolność do pracy z powyższego powodu nie została bezpośrednio spowodowana wypadkiem przy pracy. Wspomniane zmiany w polu widzenia oka lewego mogą mieć podłoże psychogenne. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał wnioski opinii dotychczasowej (dowód: opinia biegłego– k. 20-22 akt sprawy).

Powołany w sprawie biegły lekarz psychiatra i psycholog rozpoznali u ubezpieczonego sprawność intelektualną poniżej przeciętnej. Stwierdzili, że biorąc pod uwagę stan psychiczny ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jak i bez związku z wypadkiem (dowód: opinie biegłych – k. 41-43, 68 akt sprawy).

Kolejny biegły lekarz okulista rozpoznał u ubezpieczonego stan po urazie przebijającym oka prawego, ślepotę oka prawego, nadwzroczność oka lewego, koncentryczne zwężenie pola widzenia oka lewego. Stwierdził, że wypadek przy pracy powoduje częściową niezdolność do pracy trwałą. Natomiast z powodu koncentrycznego zwężenia pola widzenia w lewym oku występuje całkowita niezdolność do pracy, bez związku z wypadkiem przy pracy. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał wnioski opinii poprzedniej (dowód: opinia 75-76, 98 akt sprawy).

Ubezpieczony wniósł uwagi do opinii biegłych okulistów podnosząc, że jego zdaniem ograniczenie pola widzenia lewego oka ma związek z wypadkiem przy pracy. Schorzenia obu oczu są wynikiem wypadku i powodują całkowitą niezdolność do pracy albowiem przed wypadkiem nie miał takich dolegliwości, widział dobrze (vide: uwagi ubezpieczonego -k. 54, 96 akt sprawy).

Pozwany organ rentowy podzielił opinię biegłego okulisty o orzeczeniu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy trwale (dowód: pismo procesowe pozwanego – k. 88 akt sprawy).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach rentowych pozwanego organu rentowego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. W ocenie Sądu, również opinie sądowo-lekarskie wydane przez biegłych sądowych zasługują w pełni na danie im wiary jako rzetelne, a ich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego K. Z. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002r., Nr 199 poz. 1673 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, stosownie do treści art. 17 ust.1 powyższej ustawy, ustalenia jej wysokości oraz jej wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2004 r. nr 39 poz. 353 ze zm.).

W myśl art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - dalej: ustawa (Dz. U z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokujące odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Z brzmienia art. 12 powyższej ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokujące odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Należy również wskazać, iż częściowa niezdolność do pracy zarobkowej podlega zawsze ocenie przez pryzmat możliwości wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji osoby ubiegającej się o rentę. Trzeba jednocześnie podkreślić, że rozumienie pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami jest pojęciem szerokim i nie sprowadza się wyłącznie do wykonywania pracy zgodnej ze zdobytym zawodem, ale także pracy, którą w rzeczywistości osoba taka przez dłuższy czas wykonywała.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było, czy stan zdrowia ubezpieczonego czyni go niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Okolicznościami bezspornymi w sprawie było to, że zdarzenie z dnia 05 stycznia 2009 r. stanowi wypadek przy pracy.

Powołani w sprawie biegli lekarze sądowi psycholog i psychiatra oraz biegły okulista pierwszego składu nie rozpoznali u ubezpieczonego schorzeń powodujących upośledzenie zdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Biegły lekarz okulista powołany w drugiej kolejności natomiast ustalił, że utrata widzenia oka prawego w wyniku wypadku przy pracy powoduje częściową niezdolność do pracy trwałą. W opinii tego biegłego ubezpieczony w wyniku wypadku przy pracy w dniu 5 stycznia 2009r. pozostaje częściowo niezdolny do pracy z powodu ślepoty oka prawego. Niezdolność ta jest trwała. Natomiast z powodu koncentrycznego zwężenia pola widzenia w lewym oku występuje całkowita niezdolność do pracy, bez związku z wypadkiem przy pracy.

Należy zauważyć, że w zakresie wpływu stwierdzonego schorzenia lewego oka na zdolność do pracy i jego związek z wypadkiem opinia ta jest zgodna z opinią biegłego okulisty pierwszego składu, który ustalił, że stan narządu wzroku upoważnia do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy z powodu koncentrycznego zwężenia pola widzenia jedynego oka, jednak całkowita niezdolność do pracy z powyższego powodu nie została bezpośrednio spowodowana wypadkiem przy pracy.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym akt rentowych, wynika, że ubezpieczony wykonywał prace fizyczne. Z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego praca taka oprócz sprawności narządu ruchu wymaga również sprawności narządu wzroku.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy przyjął przedstawioną opinią biegłego okulisty powołanego w drugiej kolejności za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ w jego ocenie jest ona miarodajna, wnioski w niej wysnute logiczne i właściwe, a ich uzasadnienie jest wyczerpujące i przekonujące. Opinia została wydana po uprzednio przeprowadzonym badaniu wnioskodawcy oraz zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach dokumentacją medyczną. Biegły w sposób jasny wskazał, dlaczego uznał skarżącego za częściowo niezdolnego do pracy, a Sąd nie widzi jakichkolwiek podstaw do podważenia opinii. W szczególności biegły ocenił jego zdolność do zatrudnienia w wykonywanym zawodzie odpowiednio do jego stanu zdrowia. Biegły nie miał jakichkolwiek wątpliwości, iż wnioskodawca nie nadaje się do wykonywania pracy w swoim zawodzie. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę stwierdzone schorzenia narządu wzroku nie może być mowy o prawidłowym wykonywaniu przez ubezpieczonego pracy fizycznej.

Zważyć w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Sąd zważył, iż pozostałe opinie biegłych również są rzetelne, a ich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione zgodnie z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych, a tym samym zasługują na danie im wiary. Jakkolwiek pozostali biegli sądowi psycholog i psychiatra orzekli, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, to jednak trzeba zwrócić uwagę na to, że orzekali oni przez pryzmat swojej specjalności, a schorzenie wiodące u ubezpieczonego dotyczy narządu wzroku.

Sąd nie uczynił podstawą ustaleń faktycznych opinii biegłego okulisty pierwszego składu albowiem rozpoznając ślepotę oka prawego doznaną bezspornie w wyniku wypadku przy pracy, pominął ocenę jej wpływu na zdolność do pracy, jak to uczynił biegły okulista drugiego składu.

Sąd uznał zatem, stosownie do wyżej wspomnianej powyżej opinii biegłego okulisty, że bez wątpienia materiał dowodowy w sprawie przemawia za uznaniem ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do wykonywania pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy od dnia złożenia wniosku na stałe.

Należy dodać , że pozwany przychylił się do opinii biegłego okulisty , będącej podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c. oraz cytowanych wyżej przepisów, Sąd w punkcie I zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia złożenia wniosku na stałe , w punkcie II w pozostałej części odwołanie oddalił .

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska